

Den vanskelige samtalen om psykologtittelen

Bjørnar Olsen
Sjefredaktør

Nærmere 50 år med en beskyttet psykologtittel har vist seg som god pasientkommunikasjon her til lands: Folk har klare forventninger til psykologers kompetanse, og profesjonen er underlagt et strengt lovverk. Dette er god nok grunn til ikke å gjøre endringer i dagens tittelbruk, vil mange mene.

Kanskje datidens forståelse av hva en psykolog er, lå nærmere dagens brede internasjonale forståelse?

Andre åpner likevel for en debatt om tittelbeskyttelsen. Psykologloven fra 1973 var trolig ment å favne bredere enn psykologers virke som helsepersonell, mener Ingunn Skre, instituttbestyrer ved Psykologisk institutt i Tromsø (se side 810). Ja, kanskje datidens forståelse av hva en psykolog er, lå nærmere dagens brede internasjonale forståelse?

Den faglige ledelsen ved Det psykologiske fakultet i Bergen samstemmer i at psykologifaget peker langt utover klinikken. Dagens norske psykologtittel oppleves ikke lenger som samlende for alle dem som brenner for psykologien, og ordningen frarøver personer med en høy psykologifaglig kompetanse en identitet. Fakultetslederne Per-Einar Binder, Gro Mjeldheim Sandal og Bente Wold erkjenner at det kan være krevende å fortelle befolkningen hvilken type psykologer som har og ikke har klinisk kompetanse, men fortsetter: Det er tittelen «klinisk psykolog» som «beskriver spesifikk kompetanse innenfor diagnostisering og behandling av psykiske lidelser».

Tross ulike syn virker de ulike aktørene enige om viktigheten av å kommunisere klart til pasienter hvilke psykologer som er autorisert i henhold til helsepersonelloven. Heller ingen synes å ønske et frislipp av psykologtittelen, da det vil underminere verdien av mulige bindestrekstitler. Hvordan en regulering av sammensatte titler skal skje, er foreløpig uklart, men flere peker på EuroPsy-dokumentet som et mulig utgangspunkt.

Det er knappest til å undres over at universitetsansatte som forvalter psykologifaget, er mer åpne for en titteldiskusjon enn en fagforening som forvalter psykologers interesser. Det er også en ærlig sak at titteldiskusjonen handler om makt, slik universitetslektor ved UiO Rune Flaaten Bjørk skriver i sitt innlegg på side 862. Og kanskje en titteldiskusjon nettopp vil gjøre det klart at dagens ordning er til det beste for pasienter, profesjonen, faget og samfunnet. Å avvise debatten fremstår uansett som en risikosport. Da overlater man den bare til andre. Det er neppe formålstjenlig for en psykologstand med ambisjoner om å beholde den makten og innflytelsen den gjennom flere tiår har opparbeidet seg.